

סיפורי

מעשיות גליון

פארן יום טוב'דיגן טיש

פרשת האזינו א'
ראש השנה
א' תשרי שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 1
(16)

ארויסגעזעהן דורך מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

ש'לעכטס טון, ווייל אלע ש'דים און קליפות האבן גאר א שליטה אויפ'ן מענטש ווילאנג דער מענטש איז שוואך אין אמונה, אבער ווען דער מענטש איז שטארק מיט אמונה, ער גלייבט אינעם באשעפער און ווייסט אז דער אייבערשטער איז מיט אים, דאן דארף ער נישט מורא האבן פון קיינעם.

מוהרא"ש זכרונו לברכה שרייבט אין זיין צוואה (סימן ט): "איך בעט אייך איר זאלט זיך גוט אריין געמען אין קאפ אז איר האט נישט קיינעם אויף דער וועלט. קיין שום מענטש אויף דער וועלט קען אייך נישט העלפן, און זיכער קען קיינער אייך נישט שלעכטס טון, דעריבער זאלט איר נישט מורא האבן פון קיין שום מענטש, און איר זאלט נישט חנף'ענען צו קיין שום מענטש, ווייל דאס וועט אייך גארנישט העלפן".

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: געווענליך איז דער מצאיות ביי מענטשן אזוי, ווילאנג עס גייט גוט פארן <<<

שבת קודש פרשת מי תבוא שנת תש"פ לפרט קטן אינדערפרי האט דער ראש ישיבה שליט"א ממש'יך געווען ספורי מעשיות, מעשה ג', די מעשה פונעם הגר.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן אין קורצן פון פריער: דער הייליגער רבי דערציילט ווי דער קיסר פון די מדינה איז געווען א גרויסער אפיקורס און האט געמאכט די גאנצע מדינה פאר אפיקורסים, האט דער חכם געזאגט פאר זיין משפחה לאמיר גיין אין מדבר כדי מיר זאלן בלייבן גלייבן אין באשעפער, זענען זיי געגאנגען אין מדבר, און דער חכם האט געמאכט א עיגול - א רינג ארום זיי, כדי קיינער זאל נישט קענען צוקומען צו זיי.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער עיגול דאס איז 'אמונה', ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים פט. ט) "ואמונתך סביבותיה"; ווען א מענטש נעמט זיך ארום מיט אמונה, ער גלייבט אינעם אייבערשטן, דאן קען קיינער אים נישט

א מעשה פארן יום טוב טיש

מוהרא"ש פלעגט דערציילן פון הייליגן מעזריטשער מגיד זכותו יגן עלינו, ער פלעגט זיך פירן יעדעס יאר מוצאי ראש השנה צו מאכן א סעודה און דערביי דערציילן פאר זיינע תלמידים וואס זיי האבן געבעטן ראש השנה און וואס זיי האבן גע'פועל'ט. איין יאר בשעת די סעודה איז דארט געזעצן א איד, דער וואסער טרעגער פון שטאט; ער האט אויך געוואלט וויסן וואס מען האט אים אנגעשריבן אין הימל, האט ער געפרעגט דעם מעזריטשער מגיד: "רבי, וואס האב איך געבעטן און וואס האט מען מיר געענטפערט?" האט דער הייליגער מעזריטשער מגיד זי"ע אים געזאגט: "דו האסט געוויינט ביים דאווענען צום אייבערשטן פארן וואס דיין פרנסה איז צו זיין א וואסער טרעגער, א גאנצן טאג ש'לעפסטו וואסער און ווען דו רוקסט זיך אפ דעמאלט כאפסטו אריין אפאר קאפיטלעך

תהילים, דאס יאר ווילסטו זיין א גאנצן טאג אין בית המדרש און זיך נישט מוטש'ען מיט ברענגען פרנסה, נאר דינען דעם אייבערשטן גרינגערהייט", ווען דער וואסער טרעגער האט דאס געהערט האט זיין פנים אויפגעשטיינט, ער רופט זיך צום מעזריטשער מגיד: "טאקע דאס האב איך געבעטן", און ער פרעגט מיט נייגערדיגקייט וואס מען האט אים למעשה אנגעשריבן, האט אים דער הייליגער מעזריטשער מגיד זכותו יגן עלינו געענטפערט: "אין הימל האט מען געלאכט פון דיר", פרעגט דער וואסער טרעגער: "איך האב אזוי ש'לעכט געבעטן? פארן וואס האט מען געלאכט פון מיר?" זאגט אים דער מעזריטשער מגיד אזוי: "אין הימל האט מען געזאגט אז אויב דו וועסט זיין א גאנצן טאג אין שול וואס דארף מען דיר האבן... דער אייבערשטער האט בילי-ביליאנען מלאכים וואס דינען אים אן זיך מוטש'ען אויף פרנסה און אן קיין יצר הרע, דער אייבערשטער וויל דוקא הערן דיין קאפיטלעך תהילים וואס דו כאפסט ארויס אינמיטן דיין ארבעט, ער

וויל הערן ווי דו לויבסט אים ווען עס איז דיר שווער".

א מענטש מיינט ער איז נישט חשוב אויבן אין הימל; ער טראכט: וואס טו איך שוין? ווער דארף מיר? וואס איז ווערד מיין דאווענען? מיין תורה, מיינע מצוות? ער מיינט אז דער אייבערשטער וויל פון אים ער זאל ווערן א מלאך, דער אייבערשטער וויל דוקא אונזערע מצוות וואס זעען אויס נישט חשוב; אין הימל זענען דא מלאכים, שרפים, חיות ואופני הקודש וואס גייען און שטייען און פאלן נישט אראפ, דאך האט דער אייבערשטער באשאפן די וועלט ווייל ער וויל האבן א נחת רוח פון אויבן מענטשן וואס גייען, פאלן און הייבן זיך אויף.

יעדע קלייניקייט וואס מען טוט, יעדע מצוה וואס מען טוט און יעדע ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן - גייט ארויף אויבן אין הימל, דער אייבערשטער האט פון דעם א גרויסע נחת רוח.

(זעטו אמונה פרשת ואתחנן שנת תש"פ לפרט קטן)

דערצייילט דער הייליגער רבי ווייטער:

און עס איז פאר האנדן א בוים. וואס אז מזאל דעם בוים אן
טרענקן וואלט פון אונז (היינו פון די שרים) גאר ניט גיבליכן.

דאס גייט ארויף אויף מקרב זיין מענטשן צום אייבערשטן;
ווייל א מענטש איז צוגעגליכן צו א בוים, אזוי ווי עס שטייט
אין פסוק (דברים כ, יט): "כי האדם עץ השדה", און מען דארף עס
אנטרינקען מיט אמונה.

איבער דעם שטייען תמיד פון אונז וואס זיי גראבן טאג און
נאכט און לאזן ניט צו קיין וואסער צו דעם בוים. האט אים גיפערנט
דער אנדערער: נאך וואס באדארף מען שטיין טאג און נאכט און
גראבן. א מער ווי מ'גראבט אפ איין מאל אז דאס וואסער זאל ניט
קענען צו קומען. איז שוין גינג. האט ער אים גיענפערט. באשר עס
איז ביי אונז פארהאנדן מדברים (בלומר רידערס).

די מדברים - זענען מענטשן וואס מאכן חזק פון רבי'ן, זיי
מאכן חזק פון די וואס טוען הפצה און זענען זיך מוסר נפש צו
ראטעווען אנדערע אידן זיי צוברענגען צום אייבערשטן.

און די מדברים גייען און מאכן קריג צווישן דעם מלך און
צווישן דעם מלך און דורך דעם ווערט מלחמות. און דורך די מלחמות
ווערט ערד ציטערניש. פאלט איין די ערד וואס ארום דעם גראבן
קאן קומען וואסער צום בוים. איבער דעם מוז מען שטיין תמיד און
גראבן. און אז עס ווערט א מלך צווישן אונז. מאכט מען פאר אים
כל הליצנות. און מאיז פרייליך. דער שפעט ווי ער האט מזיק גיווען
א קינד און ווי די יולדת טרויערט דרויף. און דער ווייזט איין אנדער
ליצנות. און אזוי פמה ארליי ליצנות. און אז דער מלך קומט אין
שמחה אריין גייט ער און שפאצירט זיך מיט די שרי מלוכה. און
פרוכט זיך אויסרייסן דעם בוים. ווארין אז דער בוים זאל גאר ניט
זיין. וואלט אונז ווייער גוט גיווען. און דער מלך שטארקט זיך דאס
הארץ זייער כדי ער זאל אויסרייסן דעם בוים אין גאנצן. ווי ער
קומט צום בוים. טוט דער בוים א גרויסע נישריי. אזוי פאלט אויף
אים א פחד מוז ער זיך אום קערן.

אמאל איז גווארן א נייער מלך ביי אונז (היינו ביי שרים. ווארין דאס
האט אלין דערצייילט דער וואלקן צו דעם שליח פנ"ל) האט מען פאר אים גימאכט
גרויסע ליצנות. פנ"ל. איז ער אריין גיקומען אין גרויס שמחה און
האט זיך גימאכט א שטארק הארץ זייער. און האט גיוואלט אים
רייסן דעם בוים גאר אין גאנצן און אז ארום גינאנגען זיך שפאצירן
מיט זינע שרים און האט זיך זייער גישטארקט דאס הארץ. און איז
צו גילאפן אויסרייסן דעם בוים אין גאנצן. ווי ער איז גיקומען
צום בוים. האט ער אויף אים א גרויסן נישריי גיטאן. איז אויף אים
גיפאלן א פחד. האט ער זיך אום גיקערט און איז גיווען אין גרויס
פעס. און איז קריק גינאנגען. דערנווייל האט ער א קוק גיטאן האט
ער דערוועהן מענשן זיצן (דאס איז גיווען דער חכם הנ"ל מיט זינע מענשן) האט
דער מלך גישיקט פון זינע לייט. אז זיי זאלן עפנים טון (היינו מוק זיין
זיי אוי ווי זייער שטיינער איז) ווי די משפחה פון דעם חכם האבן זיי דער
זעהן איז אויף זיי גיפאלן א גרויסער פחד. האט זיך דער זקן (היינו
דער חכם הנ"ל) אנגירופן צו זיי שרעקט אייך ניט.

ווי די שרים זענען אהין גיקומען האבן זיי נישט גיקענט צו
טרעטן מחמת דעם עיגול וואס ארום זיי איז גיווען. האט ער גישיקט
אנדערע שלוחים. האבן זיי אויף נישט גיקענט צו טרעטן. איז דער
מלך גיקומען אין גרויס פעס אריין און איז אליין גינאנגען און ער
האט אויף ניט גיקענט צו טרעטן צו זיי. האט ער גיבעטן דעם זקן

מענטש - הענגט ער אלעס אן אין א טבע מקרה מזל, ער
טראכט נישט אריין אז אלעס קומט פונעם אייבערשטן, אבער
ווען עס קומט אויף אים א צרה לא עלינו - דעמאלט דערמאנט
ער זיך פונעם אייבערשטן, דעמאלט שטארקט ער זיך אז דער
אייבערשטער וועט זיכער העלפן און בעט זיך צום אייבערשטן
ער זאל אים העלפן; ווי עס גייט די פלעי"ס (פארשטעלונגן) פון די
קינדער, בשעת מען שפילט אויף די שרעקעדיגע העלפט פון
די מעשה, די רויבערס האבן פארכאפט וכדומה - דעמאלט
וויינט מען צום אייבערשטן, און מען חזר'ט צו זיך אז גאר
דער אייבערשטער קען העלפן, אבער ווען עס קומט די גוטע
העלפט פון די מעשה, ווען אלעס גייט גוט אזוי ווי געפלאנט -
דעמאלט הערט מען נישט רעדן פונעם אייבערשטן.

דערפאר שרייבט מוהרא"ש: "קיין שום מענטש אויף
דער וועלט קען אייך נישט העלפן, און זיכער קען קיינער
אייך נישט שלעכטס טון"; נישט אז דו זאלסט גאר געדענקן
בשעת איינער וויל דיר שלעכטס טון אז דער אייבערשטער
איז מיט דיר, גאר אויך בשעת עס גייט דיר גוט איז עס אויך
פונעם אייבערשטן, זאלסט לעבן מיט'ן אייבערשטן; אודאי
דארף מען טון השתדלות, מען דארף גיין ארבעטן אהיים צו
ברענגען געלט פאר די ווייב און קינדער, דאך דארף מען אבער
געדענקן אז פרנסה קומט גאר פונעם אייבערשטן, און דאס אז
דו ביסט געגאנגען צו א קידוש פון א חבר און ער האט דיר
לכבוד דעם געגעבן א דזשאב - דאס האט נישט מיט'ן חבר,
דאס איז שוין געווען אפגעשריבן פון ראש השנה, און דאס אז
עס איז דיר ארויס געפאלן א דיעל פון די האנט ווען דו האסט
שוין געמיינט אז דו וועסט עס זיכער באקומען, דאס איז שוין
אויך געווען אפגעשריבן פון ראש השנה, ווי חכמינו זכרונם
לברכה זאגן (בפצה טו): "כל מזונותיו של אדם קצובים לו מרא
ש השנה ועד יום הכפורים", ראש השנה שרייבט מען אפ דעם
בודזשעט פונעם גאנצן יאר, "חוץ מהוצאת שבתות והוצאת יום
טוב והוצאת בגיו לתלמוד תורה, שאם פחת פחתין לו, ואם
הוסיף מוסיפין לו", אויסער עטליכע זאכן וואס דאס ווענדט
זיך וויפיל דער מענטש געבט אויס פאר דעם - די קאסטן פון
שבת און יום טוב, און די קאסטן פון שיקן די קינדער לערנען
תורה - וואס אויב געבט ער מיט א ברייטקייט - צאלט דער
אייבערשטער אים צוריק מיט א ברייטקייט, און אויב געבט ער
ווייניג - צאלט דער אייבערשטער אים צוריק ווייניג.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגעלייגט דערויף:
"הוצאת שבתות והוצאת יום טוב" מיינט מען אז מען קויפט
איין קליידער און שיד אויף שבת, אדער די שבת דיגע עסן ווי
פיש און פלייש וכדומה, און אויך די רוימערקע (ערליח) וואס
רוימט די הויז לכבוד שבת ויום טוב, אבער סתם איבריגע זאכן
וואס האט נישט מיט'ן שבת און יום טוב - דאס ווערט נישט
אריין גערעכנט אין הוצאת שבת ויום טוב, אויף דעם איז נישט
געזאגט געווארן דער ברכה.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: נישט גאר
ווען דער דאקטער געבט שוין אויף אויפ'ן חולה, און הייבט זיין
הענט זאגענדיג: "מען קען שוין גארנישט טון" - דעמאלט רעדט
מען צום אייבערשטן, גאר א מענטש דארף זיך צוגעוואויגען
זיין גאנצן לעבן צו רעדן צום אייבערשטן, און לעבן מיט'ן
אייבערשטן, וואסנדיג: 'קינער קען מיר נישט גוטס טון און
קינער קען מיר נישט שלעכטס טון'.

אז ער זאל אים לאזין אריין גיין צו זיי. האט אים דער זקן גיזאגט. ווייל דו געקעסט מיך. וועל איך דורך יוא אריין לאזן. לושמיר עם איז קיין שטיינער ניט אז א מלך זאל אליין גיין. על פן וועל איך דורך אריין לאזן נאך מיט איינעם. האט ער זיי געפונט א טירל. זענען זיי אריין גיזאגטען. און האט ווידער פארשלאסן דעם עיגול.

דער חכם האט זיך שטערקער אריין געלייגט אין די אמונה, וואסגנדיג אז קיינער קען אים נישט שלעכטס טון.

האט דער מלך גיזאגט צום זקן. ווי קומסטו זיך זעצן אויף מיין ארט. האט ער אים גיזאגט. פאר וואס איז דאס דיין ארט. עם איז מיין ארט. זאגט דער מלך צום זקן. דו האסט פאר מיר קיין מורא ניט. זאגט ער: ניין. זאגט ער ווידער דו האסט קיין מורא ניט. און האט זיך אויס גיצויגן און איז גיווארן זייער גרויס ביז אין הימל. און האט אים גיוואלט איין שלינגען. זאגט דער זקן. איך האב פארט קיין מורא נאר ניט פאר דיר.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: די גאנצע כח וואס די שדים און קליפות האבן איז ווארפן א פחד און מורא, אבער ווען מען לעבט מיט אמונה אז דער אייבערשטער איז דא, דער אייבערשטער נעמט מיך ארום און היט מיך - ווערט מען נישט דערשראקן פון זיי, און קיינער קען אים נישט שעדיגן, ווי דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו האט אונז געלערנט: "א סגולה קעגן רשעים - שלא לפחד, נישט מורא האבן".

נאר אז איך וויל. וועסטו פאר מיר יוא מורא האבן. און איז גיזאגטען. און האט אביסל מתפלל גיווען. איז גיווארן גרויסע וואלקנים. און סע גיווען גרויסע דינערן. און דער דינער הרגיש זיי זייער אויס. זענען גיהרגעט גיווארן אלע זיינע שרי מלוכה וואס זענען מיט אים גיווען און סע מער ניט גיבליבן נאר דער מלך מיט דעם איינעם וואס ער איז מיט אים גיווען דארט אין דעם עיגול. האט ער אים גיבעטן (היינט דער מלך האט גיבעטן דעם זקן) אז דער דינער זאל אויף הערין. האט אויף גיהערט.

האט דער מלך זיך אנגירופן און האט גיזאגט צום זקן. אז דו ביסט יוא אזוי איין מענטש. וועל איך דיר שענקען. איין ספר פון אלע משפחות פון די שדים. ווארין סע פאר האנדן בעלי שמות. וואס זיי ווייסן מער ניט נאר פון איין משפחה. און אפילו די משפחה ווייסן זיי אויך ניט אין גאנצן. איך וועל דיר געבן איין ספר וואס דרינען שטייען אלע משפחות. ווארין ביי דעם מלך זענען זיי אלע פארשריבן. און אפילו ווער סע ווערט גיבוירן. וועט אויך פארשריבן ביי דעם מלך. האט דער מלך גישיקט דעם איינעם וואס ער איז מיט אים גיווען. נאך דעם ספר (נמצא האט ער זייער רעכט גיטאן וואס ער האט אים אריין גילאזט נאך מיט איינעם ווארין זוכט וועמען וואלט ער גישיקט) האט ער אים גיבראכט דאס ספר. האט ער געפונט דאס ספר, האט ער גיזעהן עם שטייט דרינען אלף אלפים ורבי רבבות זייערע משפחות. האט דער מלך צו גיזאגט דעם זקן. אז זיי זאלן קיין מאל ניט מוזיק זיין די גאנצע משפחה פון דעם זקן. און האט גיחייסן ברענגען אלע פארטרעטן פון זיין גאנצער משפחה. און אפילו אז עם וועט ביי זיי גיבוירן ווערן איין קינד. זאל מען תיכף ברענגען זיין פארטרעט כדי זיי זאלן ניט מוזיק זיין קיינעם פון דער משפחה פון דעם זקן.

דערנאך אז סע גיקומען די צייט פון דעם זקן אז ער זאל אוועק גיין פון דער וועלט. האט ער גירופין זיינע קינדער. און האט זיי צוואה גילאזט. און האט צו זיי אזוי גיזאגט. איך לאז איך איבער דאס ספר. און איר זעט דורך אז איך האב כח צו ניצן מיט דעם ספר

בקדושה. און פון דעסט וועגן פארט ניין איך דערמיט ניט. נאר איך האב אמונה אין השם ותברך. זאלט איר אויך דערמיט ניט נוצן. אפילו אז עם וועט זיך גיפונען איינער פון איך. וואס ער וועט קענען נוצן דערמיט בקדושה. זאל ער פארט דערמיט ניט נוצן. נאר ער זאל האבן אמונה אין השם ותברך.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער הייליגער אריז"ל שרייבט זייער שארף (עין בספר שערי קדושה לרבי חיים ויטאל זצ"ל, חלק ג' שער ו') אז מען טאר נישט עוסק זיין אין קבלה מעשית -

באשווערן מלאכים און שדים וכו', ווייל מיר זענען אלע טמאי מתים, מיר האבן נישט היינטיגע צייטן די אפר פרה אדומה, ממילא טאר מען זיך נישט באנוצן מיט דעם ווייל מען לייגט זיך אריין אין א ספנה. אזוי אויך האט אונז דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו שטארק אנגעווארנט אז מיר זאלן זיך נאר באנוצן מיט אמונה פשוטה אינעם אייבערשטן, אן קיין שמות און חכמות וכו' ווי זיין אייניקל דער הייליגער דגל מחנה אפרים זכותו יגן עלינו ברענגט (דגל מחנה אפרים פרשת וישלח, דבור המתחיל עוד יש לומר) אז דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו איז אריבער דעם גרויסן טייך דענעסטער מיט זיין גארטל - בלויז מיט אמונה פשוטה, דעריבער האט דער זקן אנגעווארענט זיינע קינדער איידער ער איז אוועק פון די וועלט אז זיי זאלן זיך נישט באנוצן מיט דעם ספר נאר האבן אמונה אינעם אייבערשטן.

דערנאך איז דער חכם גישטארבן. און דאס ספר איז גיזאגטען בירושה, און עם איז אן גיקומען צו זיין אייניקל. און ער האט גיהאט כח צו נוצן דערמיט בקדושה. נאר ער האט גיהאט אמונה אין השם ותברך. און ער האט דערמיט ניט גינוצט. אזוי ווי דער זקן האט צוואה גילאזט. און די מדברים (היינט די וואס זיי ריידן אן) וואס עם איז פאר האנדן צווישן די שדים. האבן אן גירעט דאס אייניקל פון דעם זקן. באשר דו האסט טעכטער גרויסע. און דו פארמאגסט ניט זיי מפרנס צו זיין און זיי חתונה מאכן. על פן פארי דורך מיט דעם ספר.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: אזוי זענען מענטשן, סתם אזוי לעבט ער מיטן אייבערשטן בתמימות ופשיטות, אבער ווען עס קומט ביים חתונה מאכן די קינדער דעמאלט פאלט ער אריין אין אייגענע חכמות און חשבונות, פארלירנדיג די פשוט'ע אמונה אינעם אייבערשטן.

און ער האט ניט גוואוסט א זיי ריידן אים דאס אן. און ער האט גימיינט. אז זיין הארץ רעט אים דאס אן. איז ער גיפארן צו זיין זיידן אויף זיין קבר. און האט אים גיפרעגט. באשר דו האסט גילאזט צוואה אז מען זאל ניט נוצן מיט דעם ספר. נאר מיר זאלן אמונה האבן אין השם ותברך. היינט. רעט מיך אן דאס הארץ. איך זאל דערמיט נוצן. האט אים גיענפערט זיין זיידע (וואס ער איז גישטארבן) כאטשע דו קאנסט נוצן דערמיט בקדושה. איז בעסער א דו זאלסט האבן אמונה אין השם ותברך און זאלסט דערמיט ניט נוצן און השם ותברך וועט דיר העלפן. האט ער אזוי גיטאן.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: דאס דארף א מענטש טון ווען ער האט א ספק אין לעבן, ער ווייסט נישט וואס צו טון, טו וואס דער אייניקל פונעם חכם האט געטון נאכדעם וואס ער האט נישט געוואוסט ווער עס רעדט אים, ער האט געשריגן ביי זיין זיידע'נס קבר: "איך ווייס נישט צי מיין הארץ רעדט מיר אן איך זאל דאס נוצן אדער די שדים רעדן דאס מיר צו"; זעט מען פון דעם וואס מען האט צו טון ווען מען האט א ספק, עס איז דא נאר איין עצה: גיין צו א קבר פון א צדיק און זיך דארט

אויסשמועסן דאס הארץ צום אייבערשטן.

און איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א שמועס פון דאס גרויסקייט פון קברי צדיקים און בפרטיות דער ציון פון רבי'ן, און דערציילט: אמאל איז דער רבי געזיצן אין שטוב מיט זיין טאכטער און זיי האבן געהערט ווי א פרוי וויינט אויפ'ן קבר פון איר טאטע, האט דער רבי געזאגט פאר זיין טאכטער: "דער מת איז בכלל גישט דא און הערט בכלל גישט איר וויינען, אבער ווען איר וועל אוועק גיין מזה העולם און מען וועט קומען צו מיין קבר, וועל איר הערן וואס מען רעדט צו מיר", און דער רבי איז אריין אין אן אנדערע צימער און איר געזאגט: "אזוי ווי איר קען הערן דא ווען דו רופסט מיר פון די אנדערע זייט, אזוי וועל איר הערן וואס דו וועסט בעטן ביי מיין ציון (שיחות הר"ן, סימן קנ"ו)".

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: עס איז א מוראדיגע טובה דאס וואס דער אייבערשטן טוט יעצט מיט אונז אז די גרעניצן זענען פארמאכט, און מיר זעען גישט ווי אזוי מיר וועלן קענען אנקומען צום רבי'ן אויף ראש השנה, ווייל דאס פרישט אויף דאס התקרבות צום רבי'ן, אין אנהייב האט יעדער מגיעות און שוועריקייטן צו קענען קומען צום רבי'ן, אבער במשך די יארן פאלן אוועק די מגיעות און מען ווערט שוין צוגעוואוינט 'מען פארט קיין אומאן, און מען פארט שוין אן די אמאליגע פרישקייט, אבער יעצט אז מיר דארפן איינרייסן ביים אייבערשטן אז די גרעניצן זאלן זיך עפענען און מען האפט און ווארט 'ווען וועט זיך דאס שוין עפענען?' - דאס פרישט אונז אויף אז מיר זאלן זיך דערמאנען פארן וואס מיר פארן צום רבי'ן, און וואס מיר באקומען פונעם רבי'ן.

מיט תפלה וועלן מיר עפענען די גרעניצן, אזוי ווי די גרעניצן האבן זיך געעפענט יארן צוריק ווען עס איז געווען די קאמוניזם אין רוסלאנד; יעצט זעט מען ווי די גאנצע מצב פון אפשפארן וכו' איז בלויז פאליטיק, היינט זעט דאס שוין יעדער איין, אין אנהייב האבן מענטשן פרובירט איינצורעדן מען מיינט דעם אייבערשטן, שרייענדיג: 'לא תעמד על דם רעד!'. אבער יעצט ווערט אנטפלעקט דער אמת, זעענדיג ווי די רעכטע שטעט האבן שוין גישט 'קאראנע' און די לינקע שטעט האבן נא 'קאראנע'... ווי אזוי קען דאס זיין? נאר אלעס איז איין גרויסע פאליטיק.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: אז מען פארט קיין אומאן דארף מען גוט וויסן, אין אומאן איז גישט דא וואו צו גיין, אדער גייט מען צום ציון, אדער גייט מען לערנען, דאווענען, שלאפן, אבער פאר קומזיצן און סתם פארברענגען - אויף דעם איז גישט דא קיין צייט.

מען דארפט אויך וויסן אז דאזיג האבן מיר אויך 'קברי צדיקים' וואו מען קען זיך אויסשמועסן דאס הארץ, זיך אויסקלארן ביים צדיק אלע ספיקות וואס מען האט, ווי אזוי זיך צו פירן וכו', עס נעמט אינגאנצן אפאר מינוט זיך אריבער צו כאפן קיין קווינס צום ציון פון אדמור"י לייבאוויטש זכותם יגן עלינו, פארטאגס נעמט דאס א קנאפע פינף און צוואנציג מינוט, אדער כאפ זיך אריבער קיין מאנרא צום ציון פון סאטמאר'ער רבי זכותו יגן עלינו, אדער קיין מאנסי צום ציון פון ריבניצער רבי זכותו יגן עלינו.

אפילו פאר אפאר מינוט לוינט זיך אויך אהין צו גיין, אביסל מתפלל זיין, ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט דעם לשון אויפ'ן חכם: "און האט אביסל מתפלל גיווען"; אז עס קומט דיר אויס צו זיין אויף א חתונה וכדומה אין קרית יואל אדער אין מאנסי כאפ זיך אריבער צום ציון וועסטו זיכער זען גרויסע ניסים וואס דער אייבערשטער וועט מאכן מיט דיר. און אז דו זוכסט וואו ארויס צו גיין מיט דיין ווייב ערגעץ אוועק פארן, פאר צו א ציון פון א צדיק.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט: איינער האט געפרעגט דעם גור'ער רבי'ן זכותו יגן עלינו אויב גיין מיט די ווייב צום ציון פון אהרן הכהן איז א סגולה פאר שלום בית, אזוי ווי עס איז געווען די מדה פון אהרן הכהן וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (אבות א, ב): "הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום", אהרן הכהן האט געזוכט ווי ער קען מאכן שלום, האט דער רבי אים געענטפערט: "נא, דאס עצם ארויסגיין צוזאמען מיט די ווייב איז א סגולה אויף שלום בית..."

און דער ראש ישיבה שליט"א האט אויך געזאגט: עס זענען דא צייטן וואס מען פירט זיך מען גייט גישט אין קיין בית החיים, אויך זאלן פרויען גישט גיין אין קיין בית החיים וכו', דאס איז טאקע סתם אזוי, אבער צו א ציון פון א צדיק קען מען שטענדיג גיין, אין אלע צייטן, אזוי אויך קען יעדער גיין.

דערנאך איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א שמועס פון שלום בית און געזאגט: גיי אהיים און מאך א שיינע סעודה; וואס איז שלום בית? ווי אזוי קען מען באקומען שלום בית? - רעד שייין צו דיין ווייב, און געב איר גוטע ווערטער - אזוי וועסטו באקומען שלום בית.

מיר האבן שוין גערעדט דערפון דעם פארגאנגענעם דאנערשטאג אבער גישט יעדער איינער איז געווען ביים שיעור דארף איר עס איבער זאגן: ליידער זענען דא שלום בית מאכערס וואס צעטיילן אידישע שטובער רחמנא ליצלן, און דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריגן: ער זאגט אז ער איז א 'פראפעשענעל' שלום בית מאכער... וואו קומט אריין אין שלום בית "א פראפעשענעל"?! ביי א קאר דארף מען האבן איינער א גוטע 'פראפעשענעל' וואס ווייסט גוט ווי אזוי א קאר ארבעט, ער וועט וויסן ווי אזוי צו פאררעכטן דעם קאר, אדער ווען די ווען פון ישיבה האט זיך צעבראכן איז מען געגאנגען צו א 'פראפעשענעל' ער זאל זאגן צי עס לוינט נאך צו טוישן געוויסע חלקים וכדומה, אבער ביי שלום בית דארף מען גארנישט וויסן, גיי אהיים און געב גוטע ווערטער פאר דיין ווייב.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געענדיגט דעם שמועס: אז א מענטש האט אמונה קען קיינער אים גישט שלעכטס טון אדער גוטס טון, ער האט גישט קיין מורא פון קיינעם, ווי דער חכם האט געזאגט צום מלך: "איר האב פארט קיין מורא גאר ניט פאר דיר".

אז מיר וועלן בעטן דעם אייבערשטן וועלן מיר מיט תפלה עפענען די גרעניצן און מיר וועלן זיין ביים רבי'ן אויף ראש השנה, אמן.

(ספורי מעשיות, מעשה ג' - חלק י')

פארגעלערנט שבת קודש פרשת כי תבוא לאומאן תש"פ לפרט קטן)